

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Ing. T. W.**, zast. JUDr. Janem Walterem, advokátem se sídlem Volyňských Čechů 837, Žatec, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské nám. 6, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2020, č. j. MMR-20516/2020-83/988, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 1. 2023, č. j. 15 A 27/2020-76,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 1. 2023, č. j. 15 A 27/2020-76, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci je řešena působnost Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „povinný subjekt“), pro účely poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“).

[2] Dne 18. 12. 2015 podal právní zástupce žalobce Městskému úřadu Vejprty, stavebnímu úřadu (dále jen „městský úřad“), podnět k prošetření porušení stavebně právních předpisů při užívání objektu „Pila Kovářská“ v k. ú. x. Následně právní zástupce podal ve dnech 20. a 21. 10. 2017 stížnosti na postup městského úřadu při vyřizování zmíněného podnětu, ve kterých namítal nečinnost městského úřadu (dále jen „stížnosti na postup MÚ“). Městský úřad uvědomil povinný subjekt, že ve věci stížností na postup MÚ nelze určit oprávněnou úřední osobu. Povinný subjekt usnesením ze dne 27. 12. 2017 rozhodl o postoupení stížností zpět městskému úřadu jako příslušnému správnímu orgánu, jelikož stížnosti na postup správního orgánu je povinen dle § 175 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), prošetřit ten správní orgán, který vede (vedl) příslušné řízení. Dne 6. 2. 2020 právní zástupce podal u povinného subjektu žádost o přijetí opatření proti nečinnosti městského úřadu.

[3] Žalobce, prostřednictvím svého právního zástupce, podal dne 11. 3. 2020 k povinnému subjektu žádost o informace dle informačního zákona (dále jen „žádost o informace“). Konkrétně žádal o „1. sdělení, zda byla Městskému úřadu Vejprty doručena nějaká stížnost/stížnosti na postup Městského úřadu Vejprty, stavebního úřadu ve věci podnětu ze dne 18. 12. 2015 týkající se zkušebního provozu stavby „Pila Kovářská“ s vraty pilnice neodpovídající projektové dokumentaci (podnět přikládám v příloze) a kdy se tak stalo, 2. poskytnutí doručanky nebo jiného dokladu o doručení takové stížnosti Městskému úřadu Vejprty.“ Povinný subjekt sdělením ze dne 23. 2. 2020 (správně ze dne 23. 3. 2020, pozn. NSS), č. j. KUUK/049777/2020/UPS, žádosti žalobce nevyhověl a dle § 14 odst. 5 písm. c) informačního zákona žádost odložil. Dle povinného subjektu se žádost týkala možného podání uplatněného u městského úřadu, proto je k vyřízení žádosti příslušný městský úřad. Žádost dle povinného subjektu nesměřovala k u něj uplatněným podáním, požadované informace se tedy nevztahovaly k jeho působnosti.

[4] Proti sdělení povinného subjektu se žalobce bránil stížností ze dne 24. 3. 2020, ale žalovaný postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace výše napadeným rozhodnutím potvrdil. Žalovaný odkázal na § 175 odst. 4 správního řádu, dle kterého se stížnost podává u správního orgánu, který vede řízení a který je pak povinen stížnost prošetřit. Stížnosti na postup MÚ, které byly předmětem vyžádaných informací, se měly týkat nemovitostí ve správním obvodu městského úřadu, který byl *příslušný k tomu, aby u něj stížnosti byly podány*. Postup povinného subjektu byl tedy v souladu s § 14 odst. 5 informačního zákona. Žalovaný nepřisvědčil tvrzení žalobce, že povinný subjekt disponuje spisem jiného správního orgánu – městského úřadu, ze kterého byla informace požadována.

[5] Žalobce proti napadenému rozhodnutí podal správní žalobu, ve které mimo jiné namítal nesprávný a úzký právní výklad § 2 odst. 1 informačního zákona. Vyžádané informace o postupu městského úřadu se k působnosti povinného subjektu vztahují, jelikož povinný subjekt je dle § 178 odst. 2 správního řádu nadřízeným správním orgánem městského úřadu, je tedy příslušný k vyřizování stížností dle § 175 odst. 7 správního řádu nebo k přijetí opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu a v obou případech se s vyžádanými informacemi setká. Vyžádané informace tedy s působností povinného subjektu přímo souvisí. Dle žalobce povinný subjekt vyžádanými informacemi disponuje či alespoň disponoval, nebyl tedy důvod pro odložení žádosti.

[6] Krajský soud správní žalobu zamítl napadeným rozsudkem. Konstatoval, že do dispozice povinného subjektu se stížnosti na postup MÚ dostaly nesprávným postupem městského úřadu, čímž nemůže být založena působnost povinného subjektu. K vyřízení stížností na postup MÚ byl příslušný právě městský úřad, nikoliv povinný subjekt, a navíc dle obsahu žalobce směřoval svoji žádost o informace právě jemu. Odpovědnost za formulaci žádosti nese žadatel. Povinný subjekt postupoval správně, když žádost o informace odložil, neboť vyřízení stížností na postup MÚ nebylo v jeho působnosti a tyto stížnosti ani neměl k dispozici. Na závěr krajský soud dospěl k názoru, že žalobce nebyl zkrácen na svém právu na informace dle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Smyslem tohoto práva je totiž umožnění a usnadnění efektivní veřejné kontroly veřejné moci tím, že povinný bude informovat o své činnosti, nikoliv právo na to, aby povinný subjekt vydal rozhodnutí, které si žadatel přeje. O žádosti o informace bylo rozhodnuto a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že povinný subjekt vyžádanými informacemi nedisponuje.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti a navazující vyjádření

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě které požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Úvodem stěžovatel popisuje průběh událostí, které předcházely podání žádosti o informace. Stěžovatel vysvětlil, že velké množství podnětů a žádostí o informace vztahujících se k objektu „Pila Kovářská“ podává zcela legitimně, a to proto, protože se zajímá o určitý *globální problém*.

[9] Nezákonnost napadeného rozsudku stěžovatel spatřuje v nesprávném právním výkladu § 2 odst. 1 a § 14 odst. 5 písm. c) informačního zákona. Dle krajského soudu se žádost o informace týkala stížností dle § 175 odst. 1 správního řádu. Informace se dle stěžovatele tedy vztahují k působnosti stížnostního orgánu dle § 175 odst. 4 správního řádu, ale i k působnosti jeho nadřízeného orgánu dle § 175 odst. 7 a § 80 správního řádu. Informace se tak vztahují k působnosti jakéhokoli správního orgánu, který stížnost obdrží, zaeviduje, a to i když usoudí, že nepatří do jeho působnosti a postoupí stížnost jinému orgánu. Postoupení mohlo založit vztah informací o věci k působnosti povinného subjektu dle § 12 správního řádu.

[10] Dále stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se krajský soud nevypořádal se žalobní námitkou ohledně aplikace § 14 odst. 5 písm. c) informačního zákona a rozsudku NSS ze dne 22. 9. 2010, č. j. 4 As 16/2010-61. Vypořádání této námítky v bodě 31. napadeného rozsudku považuje za nedostatečné. Opomene-li se krajský soud vypořádat se žalobní námitkou, byť marginální, je jeho rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů (viz rozsudek NSS ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007-111). Krajský soud se rovněž nevypořádal s argumentací, že povinný subjekt je nadřízeným správním orgánem městského úřadu, a je proto dle § 175 odst. 7 správního řádu příslušný k přešetření vyřízení stížností a k přijetí opatření dle § 80 správního řádu. V obou řízeních se s informacemi setká, informace tak s působností povinného subjektu souvisí. Dále stěžovatel v žalobě namítal, že působnost povinného subjektu je dána, neboť vyžádanými informacemi musí disponovat. S touto námitkou se krajský soud taktéž nevypořádal. Krajský soud neprovedl navržené důkazy v podobě žádosti ze dne 6. 2. 2020 a dotazu u městského úřadu a tento postup nijak nezdůvodnil. Nakonec se krajský soud nevypořádal s námitkou, že by stížnosti na postup MÚ adresované městskému úřadu mohly být vyhodnoceny jako žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, které měly být postoupeny povinnému subjektu dle § 12 správního řádu, nikoliv jako stížnosti dle § 175 odst. 1 správního řádu.

[11] Stěžovatel brojí proti tvrzení krajského soudu v bodě 33. napadeného rozsudku, že smysl a účel ústavního práva na informace byl naplněn již tím, že stěžovatel byl vyzooměn o tom, že povinný subjekt vyžádanými informacemi nedisponuje. Stěžovatel nepovažuje požadavek na rozhodnutí o odmítnutí žádosti projevem přepjatého formalismu, ale zárukou naplnění smyslu a účelu zmíněného ústavního práva. Odmítnutí žádosti o informace by totiž vedlo k meritornímu přezkumu postupu povinného subjektu soudem (rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2020, č. j. 7 As 80/2020-32).

[12] Žalovaný se ve svém vyjádření ohradil proti tvrzení stěžovatele, že podáváním velkého množství žádostí projevoval zájem o určitý globální problém. Stěžovatel pouze zahlučuje státní správu svými mnohdy totožnými podáními, jelikož totožnou žádost o informace podal u městského úřadu, ale i povinného subjektu, přestože musel vědět, kde byly předmětné stížnosti na postup MÚ podány. Žalovaný dále považuje citovaný rozsudek č. j. 7 As 80/2020-32 za nepřiléhavý, jelikož stěžovatel meritorního soudního přezkumu dosáhl, neboť odložení žádosti dle informačního zákona je rozhodnutím v materiálním smyslu, proti němuž lze podat stížnost na postup při vyřizování žádosti, o které se rozhoduje rozhodnutím dle § 65 s. ř. s. Závěrem žalovaný poukázal na kontext celé věci, kdy se žalobce, případně Mgr. S. W., prostřednictvím právního zástupce, se kterými je žalobce v příbuzenském vztahu, obrací na správní orgány a požaduje poskytnutí podání, o čemž svědčí množství žalob podaných u Krajského soudu v Ústí nad Labem a u Městského soudu v Praze. Proto lze mít za to, že jsou zde dány důvody hodné zvláštního zřetele pro postup soudu dle § 60 odst. 7 s. ř. s.

[13] Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného nesouhlasil s jeho názorem, že se v případě užívání objektu „Pila Kovářská“ nejedná o globální problém. Stěžovatel takovým problémem rozumí nikoliv problém *týkající se celého světa (glóbu)*, ale spíše *mnohovrstevné téma*. Jednou z *vrstev* tohoto tématu je tzv. rekolaudační řízení, další z *vrstev* je nelegální užívání stavby skladovací haly jako pilnice. Dále stěžovatel vysvětlil, proč podal totožné žádosti o informace jak u městského úřadu, tak u povinného subjektu. Stěžovatel dále konstatuje, že v soudním řízení o rozhodnutí o odložení žádosti se meritorně zkoumá pouze to, zda byly splněny předpoklady pro odložení žádosti, tedy zda se vyžádané informace vztahují k působnosti povinného subjektu. V případě soudního přezkumu odmítnutí žádosti by se řešilo, zda se povinný subjekt náležitě zabýval tím, zda informacemi disponuje, a zda platí, že povinný subjekt nemá povinnost informacemi disponovat. Nakonec stěžovatel oponoval návrhu žalovaného na postup soudu dle § 60 odst. 7 s. ř. s., jelikož nejedná s *lukrativním úmyslem „generovat náklady řízení“*. Na vyřešení kauzy provozu pilařského závodu „Pila Kovářská“ má eminentní zájem. Své tvrzení dokládá statistikou úspěšnosti svých sporů a sporů Mgr. W.. Na tuto repliku navázal ve svém podání, ve kterém doložil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12. 7. 2023, č. j. 11 C 104/2022-68, ze kterého vyplývá převážná úspěšnost žalobce. Současně odkázal na rozsudek NSS ze dne 7. 9. 2023, č. j. 3 As 245/2022-38, vydaný ve věci Mgr. W., kde soud rozhodoval o nákladech řízení a moderaci neuplatnil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, jestliže by napadený rozsudek krajského soudu byl skutečně nepřezkoumatelný či založený na jiné vadě řízení

pokračování

s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud se proto předně zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS. Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]).

[17] Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným.

[18] Kasační soud přisvědčil kasační námitce, že se krajský soud nezabýval žalobní argumentací, že povinný subjekt je nadřízeným správním orgánem městského úřadu, a proto se vyžádané informace k jeho působnosti vztahují. Krajský soud totiž v odůvodnění řešil pouze otázku, zda se vyžádané informace týkající se stížností na postup MÚ vztahují k působnosti povinného subjektu proto, že mu byly stížnosti na postup MÚ v minulosti předloženy (bod 28. napadeného rozsudku). Krajský soud dále učinil závěr, že příslušným orgánem k vyřízení stížností na postup MÚ je dle § 175 odst. 4 správního řádu městský úřad, tedy ani proto se vyžádaná informace nevztahovala k působnosti povinného subjektu a ten ani neměl vyžádané informace k dispozici (bod 29. a 30. napadeného rozsudku). Přesto, že jsou soudy povinny popsat a odůvodnit, v čem konkrétně nesprávnost argumentace účastníka řízení spočívá (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS), neznamená to, že na každý argument strany musí být v odůvodnění rozhodnutí podrobně reagováno. Pokud jsou však v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud vypořádal (nález ÚS ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, bod 12). Otázka nadřízenosti povinného subjektu nebyla krajským soudem vypořádána výslovně, ale ani nepřímou v rámci vypořádání dalších žalobních námitek. V tomto rozsahu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný a kasační námitka je tedy důvodná.

[19] Dále stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se krajský soud nevypořádal se žalobním tvrzením, že vyžádanými informacemi povinný subjekt disponovat musel, jelikož 1.) obdržel od městského úřadu spisovou dokumentaci, jelikož ve věci stížností na postup MÚ nešlo určit oprávněnou úřední osobu a 2.) dne 6. 2. 2020 obdržel od právního zástupce stěžovatele žádost dle § 80 odst. 3 správního řádu o přijetí opatření proti nečinnosti ve věci stížností na postup MÚ. Dle kasačního soudu se krajský soud vypořádal s touto žalobní námitkou částečně. V bodě 28. napadeného rozsudku totiž uvedl, že povinný subjekt vyžádanými informacemi v době vyřizování žádosti o informace nedisponoval, jelikož spisovou dokumentaci se stížnostmi na postup MÚ vrátil městskému úřadu. Tento závěr zopakoval i v bodě 30. napadeného rozsudku. Věcnou správností tohoto závěru se bude kasační soud zabývat níže. Nicméně krajský soud již žádným způsobem nereagoval na druhé tvrzení stěžovatele, že povinný subjekt vyžádanými informacemi disponovat musí, jelikož od právního zástupce stěžovatele obdržel žádost dle § 80 odst. 3 správního řádu. V tomto rozsahu je tedy napadený rozsudek též nepřezkoumatelný.

[20] Dále stěžovatel tvrdí, že krajský soud dostatečně nevypořádal žalobní námitku týkající se aplikace rozsudku č. j. 4 As 16/2010-61. S tímto se kasační soud neztotožňuje, jelikož vypořádání žalobní námitky v bodě 31. napadeného rozsudku považuje za dostatečné. Krajský soud, byť stručně, zdůvodnil, proč zmíněný rozsudek na danou věc nedopadá. Tento postup je tedy v souladu s ustálenou judikaturou zdejšího soudu (rozsudkem č. j. 2 Afs 24/2005). V tomto ohledu jsou tedy závěry krajského soudu přezkoumatelné, kasační soud se však níže bude zabývat otázkou, zda jsou také věcně správné.

[21] Nakonec Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, že se krajský soud nevypořádal s jeho argumentací polemizující nad tím, zda stížnosti na postup MÚ mohly být vyhodnoceny jako žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, které měly být postoupeny povinnému subjektu dle § 12 správního řádu. Stěžovatel uvedenou námitku neuplatnil v žalobě, ani ve dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby. Uvedl ji až v triplice, tedy více než dva roky po uplynutí žalobní lhůty (k tomu § 72 odst. 1 a 4 a § 71 odst. 2 s. ř. s.). Zároveň tato námitka nemá předobraz v samotné žalobě, nejde tedy o rozvinutí žalobních bodů, ani se nejedná o důvody, kterými by se krajský soud musel zabývat i bez návrhu (z moci úřední). Navíc, sám krajský soud v bodě 14. napadeného rozsudku předestřel, že přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněném v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Namítanou argumentací se tedy krajský soud správně nezabýval.

[22] I přes shledaná pochybení krajského soudu je kasačnímu soudu dán částečný prostor pro věcný přezkum dílčích kasačních námitek.

[23] Dle § 2 odst. 1 informačního zákona *povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.*

[24] Dle § 14 odst. 5 písm. c) informačního zákona *povinný subjekt posoudí žádost a v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli.*

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti setrvává na svém názoru, že povinný subjekt vyžádanými informacemi v minulosti disponoval a musel se jimi zabývat, a je tedy dána jeho působnost dle § 2 odst. 1 informačního zákona. Přesto, že povinný subjekt spisovou dokumentaci ke stížnostem na postup MÚ vracel městskému úřadu, nevylučuje to, že o stížnostech nemá žádné záznamy. Dle kasačního soudu je nezbytné rozlišit vyžádané informace a vyjasnit si, co bylo obsahem těchto informací. V první řadě stěžovatel žádal o „sdělení, zda byla Městskému úřadu Vejprty doručena nějaká stížnost/stížnosti na postup Městského úřadu Vejprty, stavebního úřadu ve věci podnětu ze dne 18. 12. 2015 ... a kdy se tak stalo“. V druhé řadě šlo o „poskytnutí doručanky nebo jiného dokladu o doručení takové stížnosti Městskému úřadu Vejprty“.

[26] Nejvyšší správní soud se nejdříve bude zabývat působností povinného subjektu k první vyžádané informaci. Je třeba dbát na zřetel to, že žádostí o informace stěžovatel nežádal po povinném subjektu doložení samotných stížností na postup MÚ nebo např. informaci o tom, která úředně pověřená osoba stížnosti na postup MÚ vyřizovala, jaký byl výsledek vyřízení těchto stížností, jaká byla přijata opatření a podobně. Předmětem žádosti

pokračování

o informace byla pouze informace, zda městskému úřadu nějaká stížnost/stížnosti na postup městského úřadu ve věci podnětu ze dne 18. 12. 2015 byly doručeny. Přesto, že žádost o informace směřovala k povinnému subjektu, který není příslušný k vyřizování těchto stížností dle § 175 odst. 4 správního řádu, neznamená to, že povinný subjekt touto informací nedisponoval.

[27] Z obsahu spisové dokumentace vedené povinným subjektem kasační soud ověřil, co bylo obsahem usnesení povinného subjektu ze dne 27. 12. 2017, kterým rozhodl o postoupení a vrácení stížností na postup MÚ městskému úřadu jako příslušnému správnímu orgánu. V tomto usnesení povinný subjekt uvedl, že městskému úřadu byla ve dnech 20. a 21. 10. 2017 doručena podání ve věci „Pila Kovářská“, kde figuruje stěžovatel, jeho právní zástupce a Mgr. W. Uvedenými podáními byly stížnosti na postup městského úřadu. Z vyjádření povinného subjektu k žalobě ze dne 26. 6. 2020 vyplývá, že se tyto stížnosti týkaly postupu při vyřizování podnětu ze dne 18. 12. 2015 a tyto byly spolu se spisovou dokumentací vráceny městskému úřadu usnesením povinného subjektu (viz č. 1. 34, 35 spisu vedeného u krajského soudu). Z uvedeného nepochybně vyplývá, že povinný subjekt věděl, zda byla městskému úřadu doručena nějaká stížnost/stížnosti na postup městského úřadu ve věci podnětu ze dne 18. 12. 2015. Ostatně tuto skutečnost potvrdil krajský soud v bodě 28. napadeného rozsudku. Povinný subjekt tedy první vyžádanou informací disponoval.

[28] Otázkou zůstává, zda dispozice vyžádanou informací založila povinnému subjektu působnost dle § 2 odst. 1 informačního zákona. V tomto ohledu se nelze ztotožnit s krajským soudem, dle kterého se rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009-59, a na něj navazující rozsudek č. j. 4 As 16/2010-61 na projednávanou věc nevztahuje. Z rozsudku č. j. 4 As 16/2010-61 vyplývá, že pro působnost dle § 2 odst. 1 informačního zákona je rozhodující objektivní existence určité požadované informace, neboť povinný subjekt by měl mít zpravidla k dispozici pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, resp. pokud s jeho působností a posláním nejsou zcela v rozporu. Povinný subjekt je tedy povinen tyto informace poskytnout (shodně také rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2015, č. j. 6 As 38/2015-51). Žadatel o informaci má tak právo na sdělení všech údajů, s nimiž povinný subjekt pracuje a jejichž poskytnutí není vyloučeno či omezeno podle §§ 7 – 11 informačního zákona (rozsudek č. j. 1 As 29/2009-59, odst. [11]). Nejvyšší správní soud uzavírá, že se vyžádaná informace o tom, zda a kdy byly městskému úřadu doručeny stížnosti na postup MÚ, vztahovala k působnosti povinného subjektu, jelikož s ní objektivně disponoval.

[29] Stěžovatel se dále žádostí o informace domáhal toho, aby mu povinný subjekt poskytl doručenkou nebo jiný doklad o doručení stížností na postup MÚ. Za předpokladu, že by byl doklad součástí spisové dokumentace vedené ve věci stížností na postup MÚ, tímto dokladem by povinný subjekt nedisponoval, jelikož spisovou dokumentaci vrátil usnesením ze dne 27. 12. 2017 městskému úřadu (viz bod 28. napadeného rozsudku). Nicméně vzhledem k tomu, že se krajský soud nevypořádal se žalobní námitkou, že vyžádanými informacemi povinný subjekt musel disponovat, jelikož právní zástupce stěžovatele dne 6. 2. 2020 zažádal u povinného subjektu k přijetí opatření proti nečinnosti městského úřadu při vyřizování stížností na postup MÚ, kasační soud nemůže učinit závěr, zda se i druhá vyžádaná informace vztahovala k působnosti povinného subjektu dle § 2 odst. 1

informačního zákona. Stejně tak se nemůže zabývat skutečností, zda povinnému subjektu vznikla působnost z důvodu jeho nadřízenosti městskému úřadu, jak stěžovatel namítal v žalobě.

[30] Závěrem kasační soud konstatuje, že odložením žádosti o informace dle § 14 odst. 5 písm. c) informačního zákona nebyl porušen smysl a účel zákona o informace. Kasační soud se ztotožňuje se žalovaným, že rozsudek č. j. 7 As 80/2020-32, na který odkazuje stěžovatel, není na projednávanou věc přílehlavý. Rozsudek se totiž týkal situace, kdy o části konkrétní žádosti o informace nebylo žádným způsobem rozhodnuto. V nyní řešeném případě došlo k odložení žádosti, které je v materiálním smyslu rozhodnutím o vyřízení žádosti o informace. Proti tomuto rozhodnutí lze podat stížnost na postup při vyřizování žádosti, o které se rozhoduje rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2020, č. j. 1 As 189/2020-40, odst. [34]). Lze se tedy ztotožnit s krajským soudem, že podstatou práva na informace není povinnost vydat rozhodnutí, které si žadatel přeje.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu zde uvedeným (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3, věta první, s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2024

JUDr. Radan Malík
předseda senátu